

"פנו אלי והיושעו". אליי!

ללא ספק, העלבון שהיה צורב בלבך, הינו בלתי ניתן לתיאור.

לשכן אתה פונה?!

אני כאן עומד וכל נשמתי יוצאת אליך, אני אבא שלך שאוהב אותך ואין לך עוד אבא מבלעדיי, אלף שכנים, צדיקים וחביבים, לא ישתוו לאהבה הגדולה שאני אוהב אותך, וכי אני לא יטה לך אוזן, הלא בכל יום רגיל אוזניי כרויות לרצונותיך, ועתה, בשעת צרתך, הלא פי אלפי אלפים! במה אפוא אני אבא שלך אם בשעת מצוקה אתה לא פונה אליי ישירות, אלי כאבא, אליי כאוהב, אלי כמי שדורש טובתך יותר מכל אדם אחר שבעולם. אלי כמי שקשור עימך ורוצה את הקשר שלך עימי – קשר אבא ובן!

שתי נקודות יש כאן.

העלבון.

והקשר.

פניה לשכן, זהו עלבון מאין כמוהו. וזהו גם חוסר קשר. גם אם יצהיר כל הצהרות שבעולם כי קשור הוא לאביו. זה יכול אולי להיעשות בתום, מאי ידיעה ואי הבנת מהות הקשר וצורתו. אך בפועל. אין זה קשר.

כן. אם לא נדע, נחוש, נבין, נשכיל, ונהיה חדורים בכל לב ונפש, כי היחס של הקב"ה עימנו הוא כקשר אב ובנים, אב שכל אלף אלפי אהבות שבעולם

ארוכות, לא אזכור סדר הדברים מי הקדים למי, אך כך ביקש: טייערע זיידע, ונקב את שמו, תפעל בשבילי בשמים, בשביל הנכד שלך... והוסיף לבקש ולפרט בקשתו מזקנו. המשיך עוד בתפילה ופנה: הייליגער רבי תרעיש את השמים... תפעל ישועות... הבנתי שפונה לרבו שכבר נפטר, ואף המשיך ופנה לאביו רבו ולאביו דאביו וכן הלאה משושלת זו. וכך על זו הדרך נמשכה תפילתו כשהוא פונה לאבותיו וזקניו ולרבותיו ושאר צדיקים שיפעלו עבורו ברגעים קשים אלו.

זה לא היה זמן מתאים בשביל להעיר ולשוחח על כך, בוודאי לא לפתוח דיון, אך אילו היה מתאפשר, שאלה אחת היתה במחשבותי כי אשאלהו.

הנה ללא ספק, לבך הומה אהבה אין סופית לבנך. ואם אוהבו אתה תמיד, עכשיו, כשהוא במצוקה וחסר ישע, האהבה בוודאי עולה בכפלי כפליים, למן הרגע שיצאתם מהבית ועד עתה המיית אהבתך רק גוברת אליו. שווה נא בנפשך, שברגעים קודם יציאתו, חש הוא ברע, משווע הוא עתה לכוס מים וגלולת אקמול, והנה אתה רואהו יוצא לרגע מן הבית, דופק בדלתו של שכן יקר ונעלה, ופונה אליו: אנא, תבקש מאבי שיגיש לי כוס מים, שיגיש לי גלולת רפואה, עשה עמדי חסד ולך תפעל אצל אבי שיעזרני בשעה זו.

היינו יחדיו ברגעים לא קלים. שנינו המתנו בציפייה דרוכה ומתוחה בחדר ההמתנה שליד חדר הניתוח באחד מבתי החולים, הוא בשל בנו שהוזקק לניתוח, ואני, בשל בן משפחה שליוויתי.

זה לא אירע עתה כי אם לפני עידן, איחלנו ובירכנו זה את זה בברכות רפואה וישועה, יהודי נאצל היה וניכרו בו מעלותיו, הבטתי עליו בעין טובה ומעריכה כבר מתחילה כשנפגשנו, וגם לאחר מכן, כשתמהתי על הנהגתו, שכן למרות התמיהות, אחים אנחנו, לא רק לצרה העכשווית אלא אחים לנצח, מעת שנבחר אברהם אבינו וזרעו אחריו ועד סוף כל הדורות, ומה גם שידעתי, כי לאו מדידה הדבר.

זה היה ברגע הקשה ביותר, הרגע המוכר לכל מי שנצרך חלילה ללוות חולה אל חדר הניתוחים. הרגע בו מכניסים את החולה אל מאחורי הדלת והיא נסגרת... מעתה המתח עולה לשיא, האם יצליח הניתוח, האם יתעורר מההרדמה, וכמובן מיד פורצת מן הלב תפילה חמה.

וזה מה שהוא עשה.

לא היטיתי אוזן ביודעין, אך מאחר ועמד די קרוב וגם נשא תפילתו בקול מעט, שמעתי את אשר ביקש.

מיד משנסגרה הדלת פרצה מליבו הבקשה והתפילה במשך דקות

בטלות למול אהבתו אלינו, יכולים אנו לטעות בטעות חמורה ונוראה זו, ולשתף כל הזמן ממצעים בתוך הקשר. מלבד חומר הענין שיש בדברים כגון אלו, כמיצועים והתקשרויות ופניות אל כוח אחר, יהיה אשר יהיה, ולראותו כמי שהישועה בעצם ממנו, דבר שלפעמים עלול להגיע לכדי מצבים שריח חריף של חטא העגל חופף על הדבר, הרי עצם העלבון כלפי שמיא נורא הוא עד למאוד.

בוודאי, יש מקום לבקשה מאחרים שיתפללו בעדו, שיעתירו רחמים, ובפרט לחכם, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים. בוודאי מקום ומשמעות יש לתפילה אצל קבר צדיק לעורר זכותו. אכן כבקשת רחמים ולא כבעל הישועה עצמו וכהכרחי בתיווך בין הבן לאב, שכן תמיד-תמיד צריכה הפניה להיות ישירה אליו ית'. עד כדי כך חמור ונורא הדבר, שרבי שמעון בר יוחאי, מזהירנו, כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם (סנהדרין סג"א). אך כאמור, מעבר לחומרת הדבר, מעבר לעלבון הגדול, יש כאן החמצה שאין כדוגמתה.

החמצת הקשר.

יכול אדם חלילה לחלוף בעולם שבעים שנות חייו, וחלילה, להחמיץ את הדבר הכ"כ נשגב והמשמעותי ביותר בחייו, את הקשר. קשר אבא ובן. זו אבידה שאין לה תמורה והחמצת-ההחמצות הגדולה ביותר עלי אדמות. שכן התפילה היא-היא ההתקשרות הישירה, התלות אך בו ית', הוא-הוא הקשר האדיר והנורא בין הבן לאב, בין העבד למלך. גם

כאשר הוא, הבן, שפל וחומרי, ובעצם עלול לטעות וכי אני השפל והחומר יכול לפנות אליו ישירות, אין הדבר כן. האב הגדול ברוך הוא, רוצה את הקשר הזה מכל בן ובן ע"י הפנייה אך אליו, זו ההתחברות המוחלטת שחפץ בה ה', וזהו ממהותו של ענין התפילה. למרות שפלות מצבו, בעומדו בתפילה, ברגעים הללו, עולה הוא לפי שעה ממצבו השפל ומתבצע קירבת החיבור הנכון אליו ית'.

"והנה היה מחסדו יתברך לתת לאדם מקום שיתקרב לו יתברך, אף על פי שכפי מצבו הטבעי נמצא רחוק מן האור ומשוקע בחושך, והינו שנתן לו רשות שיעמוד לפניו ויקרא בשמו, ואז יתעלה מהשפלות אשר לו בחוקו לפי שעה, וימצא מקורב לפניו ומשליך עליו יהבו" (רמח"ל דרך ה' ח"ד פ"ה).

בוודאי. ישנם תנאים וצורה כיצד פונים אל האב, אל המלך הגדול, ישנם סדרי ואופני התפילה, זמניה, צורתה, לא כחברותא כלפי שמיא, אלא כעומד לפני מלכו של עולם אך יודע כי רצונו הוא – "פנו אלי והיושעו כל אפסי ארץ כי אני א-ל ואין עוד" (ישעיה מב, כב).

אכן, העומד בתפילה, ככל שמקיים זאת כצורתה וסדריה, כן נפעלת הקירבה וכך נמשכים ההשפעות ממנו. וכפי שממשיך שם הרמח"ל בדרך ה'.

חבל. חבל לאבד זאת. חבל להחמיץ זאת. זה לא ענין של 'תחושות והרגשות' כאלו ואחרות, שאזי עלול האדם להתבלבל בתחושותיו ולומר, מה אעשה, כך מרגיש אני יותר 'עבודה', כך זה יותר קרוב אליי, וכל כיו"ב. אלא זה ענין יסודי ומהותי בכל

חיי האדם ובכל תכלית הבריאה כולה – הקשר עם הקב"ה באופן הישיר שהוא לבדו החיבור השלם. הלא כיצד יקרא חיבור בין ב' צדדים שעה שתלוי הוא בממצע ומתווך. כנס"י וקב"ה כאשה ובעלה נמשלו. ישנו חיבור כללי של ישראל כולם, הבנוי מהחיבור הפרטי של כל אחד ואחד עם הקב"ה בלתי זולתו. וכי ימצא בעולם בני זוג שרוצים שהקשר ביניהם יהא מתוך מיצוע של אחר. כן אדון העולם רוצה מעימנו את הקשר הישיר והבלתי אמצעי, ומשאין זה כך, אין זה החיבור הנרצה. מה רב ההפסד, מה גדולה ההחמצה, וכאמור, גם מה גדול העלבון.

וכשם שיש עלבון כלפי שמיא שעה שהקשר אינו ישיר אליו אלא תלוי ועומד בהתקשרות בבשר ודם, כן יש עלבון לפניו שעה שהקשר אינו מכון אל **מקום** הקשר, וחלילה נעמדים מקומות אחרים כשווים אליו, ופעמים אף גרוע מכך, כחשובים ממנו במידה כזו או אחרת חלילה. הלא בעל הקשר ית"ש, קבע במחשבתו האלוקית מקומות חיבור, הוא עיטרם בעטרות גדולות, הלא המה ארצו ונחלתו, א"י, ציון וירושלים ומקום מקדשו. אם חלילה נעניק למקומות אחרים, חשובים אשר יהיו, משמעויות ועטרות השייכות לציון וירושלים, אנו עולבים בו ית', עולבים במקום אשר בחר.

ידועים הלא דברי החתם סופר, אחר האסון הטראגי שלא ידעה ארץ ישראל אולי בכל שנות גלותה, עת רעשה האדמה בגליל ונהרגו כאלפיים נפשות, ואזי עמד ונשא דברים בבית מדרשו

ואף חרטם עלי ספר בספרו תורת משה (פ' אמור) כי "קנאת ירושלים עשתה זאת" ותלה את הדבר הן בכך שהעדיפו את המגורים בגליל והן בהילולא הנעשית במירון והפיכתה לתל תלפיות – תחת ירושלים שהיא לבדה תל התלפיות של עם ה'.

בוודאי יש מקום להתקבצות מסויימת לכבודה של חכמת האמת, אך נטילת העטרות, מלבד חוסר הפרופורציה בעניינים אחרים וביטול בתי מדרשות, זהו עלבון פנימי לירושלים ולמי שבחר בה ואיווה אותה למושב לו.

אמנם, בעוונותינו, ירושלים עיר קדשנו טרם שבה לתפארתה השלימה, אך חלילה אינה מעורטלת מתכשיטיה, התכשיטים שייכים אך לה תדיר, וכל נטילת תכשיט זהו עלבון גדול עבורה.

הא למה זה דומה, לאשה שנסע בעלה למדינת הים, אך הותיר את תכשיטיה אהבתו שהעניק לה, את אותות הקשר ביניהם, אות וסימן כי אינו עוזב אותה כי אם הולך ומתקרב וישוב הוא אליה. והנה בעת היעדרו נוטלים ילדיהם מן התכשיטים ומעניקים זאת כדורון לאחרת, אולי מבלי משים, אולי מתוך כוונה טובה, אולי גם חושבים שהאחרת חפצה בזה ולא יודעים כי נפשה במר תבכה על כך, אך כך עושים.

הלא 'עליה לרגל' על כל משמעותו וכל העסק והמשקל סביבו, זהו תכשיט בלעדי של ירושלים. עליה לרגל – היא 'אל המקום אשר יבחר ה'". התואר הנכבד 'אתרא קדישא' הוא תכשיט ההולם אך את ירושלים. הן ירושלים מקודשת מכל ערי ישראל, כאמור בפ"א

דכלים. המלל הרב ותיאורים כגון 'המקום המחבר את כל ישראל', זהו תכשיט של ירושלים, 'העיר שחברה לה יחדיו', המחברת את כולם. כך גם תיאורים שונים הנאמרים בסילודין על מקום המהווה את פסגת השמחה העילאית שאין דומה לה, אלו תיאורים בהם נתקשטה ירושלים, היא ורק היא 'משוש כל הארץ'. וכמובן, ענין התפילה, תכשיט פארה של ירושלים, שגם אם יש מקום לתפילה בקברם של צדיקים, בוודאי אין מקום להעמיד זאת כמקום שבו התפילה נשמעת יותר מכל והיא המכונה 'תל תלפיות'. ירושלים היא שער השמים, מקום מעבר כל התפילות ככתוב בתפילתו של שלמה, והלא המתפלל בירושלים כאילו מתפלל תחת כסא הכבוד (פרקי דר"א).

השבוע, צף ועלה תחושות הכאב הנוראי שפילח את לבבות כולנו בשנה שעברה ביום ל"ג בעומר, באסון הבלתי נתפס בסילוקם של צדיקים וישרים, מ"ה נפשות טהורות. בוודאי אין אדם היודע חשבונות שמים, וכבר נכתב בגליונו בשנה שעברה הדברים שנאמרו בישיה"ק כי עלינו אנו להתחזק בכל הצריך חיזוק בתוכנו כמו גם להעצים ולהגביר החיבור והאהבה לכל אחד ואחד מישראל באשר הוא, וכן שאר דברים הצריכים חיזוק,

כללי ופרטי לכל או"א. אך בוודאי יש מקום ליתן את הדעת לכך, להישמר מטפטופי דעות כאלו שפעמים זוחלות אט אט בכרם ישראל, ומאידך, להעצים את החיבור לציון עיר אלוקינו, לצחצח תכשיטיה ועטרותיה, לידע ולהודיע ולהיוודע כי היא מקום הקשר והחיבור.

וכן, הקשר הישיר. החיבור אליו ית' באופן הנכון. בלתי לה' לבדו.

בזה נבדל הוא העם הנבחר מכל אומה ומתייחדת דת האמת מכל דת אחרת.

ומשתידרש ציון דבעי דרישה, תשוב מהרה לתפארתה ונראה בקרוב בקיום הכתוב "שבתי אל ציון ושכנתי בתוך ירושלים ונקראה ירושלים עיר האמת והר ה' צבאות הר הקודש".

מבשר טוב

טנא מלא ברכות
לידידנו היקרים והנעלים

הרב **אברהם משה** ב"ר ירמיה **זילברמן** שליט"א
ומשפחתו
לרגל הולדת הבת

הרב **נחום** ב"ר אברהם **זילברמן** שליט"א ומשפחתו
לרגל הולדת הבת

הרב **רפאל יום-טוב** שליט"א ומשפחתו
לרגל הולדת הבן

הרב **יהודה הלוי קצנלבוגן** שליט"א ומשפחתו
לרגל הולדת הבן

הרב **נחמן אוריציקי** שליט"א ומשפחתו
לרגל הכנס בנו **צבי הירש** נ"י לעול מצוות

שמחת הבר מצווה תתקיים ביום ג' כ"ג אייר
באולם לב שלום (גנץ) התמיד 6 הרובע היהודי
קבלת פנים משעה 22:00